

BASSIERO ORIENTAL

Per la Vall de Gerber i retorn per la de Cabanes.

Distància	14,9 km
Desnivell acumulat	-1106 -1527 m
Nivell de dificultat	moderat
Data	3 d'agost de 2016
Cartografia	Ed. Alpina. Sant Maurici (1:25000) Vall d'Aran (1:40000)
Punts per a GPS	http://ca.wikiloc.com/wikiloc/view.do?id=14269039

Exigent travessa entre dues belles valls de l'Alt Pirineu, amb ascensió al cim més alt dels que les envolten, a l'extrem nord-oriental del Parc Nacional Aigüestortes i Estany de Sant Maurici.

Les valls de Gerber i Cabanes estan clivellades per un rosari d'estanys que constitueix un dels seus atractius. La de Cabanes, a més, discorre bona part pel bosc del Gerdar, un dels més interessants del Pirineu.

Molt freqüentades a les parts baixes, on els camins són fàcils i ben senyalitzats. Però no tant a les comes altes on l'abruptesa del terreny les fa més selectives. Malgrat això, l'itinerari no té altra dificultat que la llargària i desnivell.

Accés

És un itinerari en travessa pel que ens caldrà disposar de transport a la sortida i l'arribada.

Per la C-28, la carretera del Port de la Bonaigua, ens desviem per l'antic traçat al Bosc del Gerdar. Passem per davant del refugi i, poc més amunt, deixem un vehicle a l'aparcament del Callau. Amb la resta continuem, si es vol per la mateixa antiga carretera, fins al l'aparcament del telecadira de la Peüllla.

La Peüllla (1914m)

Baixem a creuar el riu de la Bonaigua. A l'altre marge ja trobem indicacions a l'Estany de Gerber i el Refugi Mataró que seguim per camí fàcil i fressat.

L'Estanyera (2024m)

Petit estanyol que bordegem per la dreta en el sentit de la marxa, seguint les indicacions, endinsant-nos a la vall de Gerber, propers al barranc.

Estanyera del Mig (2120m)

Més gran que l'anterior. Hi ha un pal indicador que ens mena passar al marge dret hidrogràfic. Al fons destaca l'abrupta cara nord del Puis de Gerber.

Sempre per camí ben apariat, pendent moderat i pel marge dret, atenyem l'estany de Gerber.

Estany de Gerber (2170m)

És el més gran de la vall. Guanyem alçada ràpidament pel mateix marge dret — esquerra en el sentit de la marxa— alçant-nos sobre la riba.

El camí esdevé pedregós i el pendent augmenta considerablement en travessar el torrent per on desguassa l'Estany Llong. En aquest punt, segons l'època, sol formar-se una cascada que esquitxa els vianants.

Superada la graonada, un rètol indicador ens mena anar a mà dreta i passar separats dels estanys Llong i Redó. Ja podem albirar el nostre objectiu: en direcció SSE treuen el nas les dues puntes del Bassiero, la de l'esquerra amb una inconfusible pala inclinada, la de la dreta punxeguda i rosta.

Camí al refugi Mataró 1 (2407m)

Bifurcació en Y no indicada. El camí del refugi marxa per l'esquerra en direcció al Puis de Gerber. Continuem recte amb el Bassiero com a referència.

Camí al refugi Mataró 2 (2417m)

Bifurcació en Y no indicada, cinquanta metres més enllà de l'anterior. Anem a l'esquerra.

Estany Gelat o de l'Illa (2467m)

A l'eixida d'aigües de l'estany un altre camí marxa per la dreta al refugi Mataró, inconfusible pel seu color butà, encimbellat sobre un gran pedestal rocallós.

Vers el SE albirem les puntes del Bassiero. Més a la dreta, davant nostre, s'alça l'imponent el Pic d'Amitges amb la seva tortuosa carena i una paret nord que cau a plom. I a ponent, sobre el refugi, el no menys alterós Puis de Gerber. Entre tots dos l'ampla collada d'Amitges que permet accedir al vessant de Sant Maurici.

Superem l'estany per l'esquerra —marge dret hidrogràfic— i ens en anem separant (S).

Camí al refugi Mataró 3 (2550m)

Per la dreta s'ajunta un altre dels camins del refugi. Entremig de grans blocs, revoltem el peu d'un contrafort del cordal del Pic de la Xemeneia i anem endinsant-nos (SE) en una coma pedregosa tancada entre aquest cordal, el Bassiero i el Pic d'Amitges.

Flanquegem planerament a mitja alçada, alternant trams d'herbei i tartera, en direcció a una canal que s'albira a l'esquerra, al fons de la coma.

Canal de la Trampa (2580m)

Cent-cinquanta metres de fortíssim desnivell ens separen del coll. La canal és ampla. El camí, més o menys fressat, la supera per l'esquerra, on és herbada, allunyant-nos del descompost pedreguer de la dreta.

Collada de Bassiero (2738m)

A l'altre vessant podem albirar la Vall de Cabanes amb els seus estanys, per on baixarem. Però també molt més enllà dons en direcció contrària atalaiem fins al massís de la Maladeta.

El cim és al final d'una llarga pala, que enfilem en moderat pendent.

Bassiero Oriental-Punta Gourdon (2897m)

El Bassiero és un cim forcat. La punta occidental, més alta (2903m), està dedicada al pirineista Henri Brulle. I l'oriental a un altre dels pioners: Maurice Gourdon.

La suavitat de la pala que ens ha encimbellat contrasta amb l'abruptesa de l'entorn. Retornem al coll i, sense camí fressat, guiant-nos més pel sentit comú que per les escadusseres fites, baixem en direcció a l'estany Gelat. Sense arribar-hi ben bé. Albirem un camí ben fressat que el voreja, però no l'anem a seguir (1)

Seguint fites, ara prou sovintejades, baixem en direcció a l'estany Blau.

(1) Aquest camí també ens menaria a l'Estany Negre, però fent marrada pels Clots de Cabanes.

Estany Blau (2475m)

El flanquegem per la dreta —hidrogràfica i en el sentit de la marxa— i continuem (NE) alternant pedregar i trams herbei on el camí es fa visible. Sempre atents a les nombroses fites.

A mida que ens anem encaixonant a la clotada de l'estany Negre, el camí es va definint i seguir-lo ja no ofereix cap dubte.

Estany Negre (2184m)

Situat al peu dels contraforts de lo Tèsol de Son, és el més gran de la vall de Cabanes i recull les escorrenties de tots els altres escampats per l'alta coma.

Passem l'estany pel marge esquerre. Travessem una tartera on la pedra hi és ben assentada i fa de bon transitar.

Desguassa sobre un estanyol veí, l'Estayola, origen del riu de Cabanes, on continuem vorejant pel marge esquerre.

El camí a l'altre cap, a més de fressat és senyalitzat amb pintura groga.

Font del Carter (2158m)

Quan la vall fa una colzada i es tanca, a mà dreta raja una generosa déu d'aigua fresquíssima.

Just al costat bifurcació en T de camins. Un pal indicador senyala que per la dreta aniríem a l'estany Llong. Anem a l'esquerra baixant propers al marge dret hidrogràfic del riu. Després ens n'anirem separant per retrobar-lo al Pletiu de Cabanes.

Pletiu de Cabanes (1893m)

Bifurcació de camins indicada. El ramal de la dreta també ens menaria, fent marrada, al nostre destí. Pel Pas del Coro dona accés a les Planes de Son i al refugi del Pla de la Font.

Nosaltres anem a l'esquerra, en direcció al refugi del Gerdar. Creuem el riu per una passera i continuem pel marge esquerre.

Aviat entrem al bosc del Gerdar, que forma part de la Mata de València, l'avetosa més gran, en superfície, del vessant meridional dels Pirineus, i la més important de la Península Ibèrica. Amb la singularitat de ser una massa forestal sense fragmentació. Malgrat la seva explotació secular, constitueix un dels ecosistemes forestals millor conservats, amb una població faunística molt diversa.

Des de l'edat mitjana aquest bosc va constituir una font de recursos pels pobles de les Valls d'Àneu que hi tenien drets. Actualment és de propietat estatal.

El Callau (1525m)

Aparcament situat en un tancada corba de l'antiga carretera del Port de la Bonaigua, a tres-cents metres del refugi del Gerdar. És el punt d'inici dels itineraris per la Mata de València i la Vall de Cabanes.